

Familie Meuleman uit Goor donateur

Afmeren van de Luden
v.l.n.r.
Andries Straatsma
Esther Toxopeus
Hein Halma

In mei 2011 heeft de boot een casco- en veiligheidsinspectie ondergaan. Dit overeenkomstig de richtlijnen van de Inspectie Verkeer en Waterstaat waarop de boot is gecertificeerd.

De vrijwilligers zijn met frisse moed verder gegaan. „We hebben een leuke groep”, zegt Esther Toxopeus-Visser, de enige vrouw tussen de vrijwilligers. Zij ondersteunt Andries Straatsma en Rudolf Boersma in de PR die hiervoor verantwoordelijk zijn. Toxopeus komt uit een echte vissersfamilie en ook haar hele schoonfamilie vaart. „Het is mij met de paplepel ingegoten. Mijn eerste spreekbeurt ging over visserij, ik ging vroeger al met mijn vader mee met makreelevissen en via hem ben ik betrokken geraakt bij het visserijmuseum.” Zo hebben alle vrijwilligers wel affiniteit met de scheepvaart en deze kennis willen zij graag doorgeven. Voor de schooljeugd organiseert de stichting daarom ook educatieve tochten. Probleem daarbij is dat er maximaal twaalf passagiers mee mogen varen. „Anders overtreden we de wet en dat kan ons vijfhonderd euro kosten”, legt Bottema uit. Volgens hem zijn er nu genoeg vrijwilligers om de voormalige reddingboot in de vaart te houden. „Maar om de Gebroeders Luden ook voor de toekomst te behouden, zouden we er graag wel wat jongeren bij willen hebben.”

Hoe kan een stel uit Twente donateur van de Gebroeders Luden zijn ?

De achtergrond is dat wij adoptant waren van een zeehond bij de Zeehondencreche in Pieterburen.

Als een zieke zeehond weer gezond is wordt hij / zij weer vrijgelaten op het wad. Daar wordt de adoptant ook voor uitgenodigd. Dit is de "Beautiful Day".

Dus wij ook mee, dit keer was "Gebroeders Luden" de boot waar wij mee gingen varen naar een zandbank om 4 zeehonden vrij te laten.

De beleving en de gedrevenheid van de bemanning deed ons sterk denken aan het enthousiasme dat we ook kennen van de Zeehondencreche.

Via een folder op de boot hebben we ons aangemeld als donateur.

Met de zee hebben we niet zoveel, wij houden meer van de bergen, maar het enthousiasme bij de "Gebroeders Luden" vinden wij toppie.

Iedere keer als wij op Lauwersoog komen genieten wij daar van.

Hartelijke groet,
Letty en Henk Meuleman
Goor.

Bezoek aan de ZK18 (Johan Rispens)

Op 17 september j.l. vertrokken wij met de Luden met a/b een filmploeg die opnamen wilden maken van een kotter op de garnalenvangst.

Er vond een rendez-vous plaats onder Schiermonnikoog. Het weer was zonnig en kalme zee.

Er werd eerst vanaf de Luden gefilmd en later werd de hele filmploeg, bestaande uit 5 personen, met veel apparatuur op de ZK18 afgezet.

Hier werden uitgebreide opnamen gemaakt van het halen van het net, koken en verdere verwerking van de garnalen etc.

De Gebroeders Luden bleef intussen in de buurt van de ZK18 en nam de filmploeg na bijna anderhalf uur weer aan boord en zette de ploeg weer op Lauwersoog af.

Aangezien het een low budget opname was zijn we met als beloning een zak garnalen van Johan weer vertrokken naar Lauwersoog.

Het resultaat hebben we nog niet gezien maar het is vast en zeker een goede promotie film voor de Hollandse garnaal geworden.

Eemshaven, nationale reddingbootdag KNRM

Op zaterdag 28 april organiseerde de KNRM de 19e reddingbootdag.

De Gebroeders Luden vertrok in de vroege ochtend met dubbele bemanning naar de Eemshaven.

Het weer was harde wind met veel buien. Tegen het middaguur arriveerde de Luden bij de Eemshaven waar de Jan en Titia Visser en de Duitse Alfried Krupp net de haven uitvlogen na een oproep voor een noodgeval op de Noordzee van een zeilboot.

De Luden kon gelijk de registers opentrekken om rondvaarten te maken voor de KNRM. Na een hartelijk welkom met koffie en cake in het boothuis gingen we aan de bak voor de donateurs van de reddingmij.

Eemshaven – op de achtergrond de Jan en Titia Visser

(verslag station Eemshaven)

Ondertussen kwam de voormalig Reddingboot Gebroeders Luden vanuit Lauwersoog binnen. Door de harde wind en hoge golven hadden zij extra tijd nodig gehad om in de Eemshaven te komen.

Voor de bezoekers werd het mogelijk om in plaats van de Jan en Titia Visser nu een tochtje te maken met de Gebroeders Luden

De belangstelling was tijdens de gehele dag zeer groot en de mensen toonden veel begrip voor de ontstane situatie. Mede door de vele activiteiten in en om het boothuis zoals film, muziek, modelbouw en catering (verzorgd door eigen vrijwilligers) was het een heel gezellige sfeer.

Bij het terug keren na de actie (15.00uur) konden de bezoekers voor een tochtje nog van beide boten gebruik maken. De wachttijd werd hierdoor verkort en een ieder kon rond 17.00uur met een goed gevoel naar huis. Hierop nam ook de bemanning van de Gebroeders Luden afscheid en werden zij bedankt voor hun inzet.

Al met al was het ondanks het slechte en koude weer een geslaagde reddingbootdag.

Familie Antheunissen

uit Alblasserdam donateur

Ons bereikte Uw verzoek eens uit te leggen hoe wij als "Westerlingen" woonachtig in Alblasserdam verzeild raakten in een donateurschap voor de Gebroeders Luden. E.e.a. was redelijk simpel.

Wij lagen enige jaren terug met onze "Pygmalion" op (of in) Schiermonnikoog, het weer was stralend, het was rond borreltijd op zondagmiddag en daar verscheen opeens de Gebroeders Luden.

Alleman, kinderen, magen, honden en ander gespuis waren van harte welkom aan boord. Zo ook mijn echtgenoot die als een blok viel voor de stoere bemanning en en passant meer nog voor het schip. In het bijzonder voor het schip.

Al snel na dit eerste contact krijgen wij een uitnodiging om deel te nemen aan een tocht op de Waddenzee. Wie waren die onbekenden met zo'n hollands accent? Maar het ijs was snel gebroken mede door de lekkere koffie en de heerlijke koek. En daarna

aan boord en "het zeegat uit". Mijn man en ik vonden het prachtig.

Wel werden wij ons snel bewust van de ontberingen die de bemanning toen moet hebben ondergaan. Van enig comfort was geen sprake. De Kapitein was al blij dat hij een soort dak boven zijn hoofd had. De generatie reddingboten voor de Gebroeders Luden waren op stuurhuis gebied erg open en bloot.

Ik keek met verwondering naar het vangnet dat aan dek was gespannen en waar je alsschipbreukeling in moest springen. Ik zag het al voor mij: De kleine blauwe Gebroeders Luden die als een dolle hond open neer springt en rake klappen krijgt van het gestrande schip in een kolkende zee. Ik weet niet of ik dit ooit wel gedurfd zou hebben.

De tocht langs de platen en de zeehonden was geweldig. En natuurlijk het "stampen" van de ouderwetse dieselmotoren.

Wij hebben inmiddels meerdere malen een tocht mogen meemaken en binnenkort gaat dit weer gebeuren.

Een hoogtepunt was de uitnodiging om mee te varen samen met de Insulinde en twee moderne reddingboten.

De gezamenlijke binnenkomst in Oostmahorn van de Insulinde en de Gebroeders Luden is iets wat altijd op mijn netvlies zal staan. En de "hoge snelheidslijn" van de twee "snelle Jelle's was een pure sensatie.

Het verhaal van een der bemanningsleden die tijdens een tocht in zwaar weer overboord sloeg maar het overleefde vonden mijn man en ik behoorlijk aangrijpend.

Tijdens een van de tochten hebben wij met hem mogen praten en wij waren onder de indruk van zijn beleving en verwerking. Ook het bezoek aan de Gebroeders Luden in Groningen en het aangeboden bezoek aan het Groninger Museum was iets waarvan wij hebben genoten.

Dan rest eigenlijk de vraag te beantwoorden waarom wij deze afstand met een auto gaan rijden.

Het antwoord is dit artikel.

Hopelijk kunnen wij in het volgende vaarseizoen met onze eigen boot voor de kant komen bij Uw nieuwe clubhuis.

met vriendelijk groet,
Irma Antheunissen-Anneveld

Admiraliteitsdagen en Stadsfeestweek te Dokkum

(van 31 aug. t/m 8 sept.2012)

Gedurende deze dagen was de Gebroeders Luden aanwezig in de binnenstad van Dokkum waar de boot te bezichtigen was. Velen hebben hier gebruik van gemaakt.

De NDC-mediagroep organiseerde een actie waarbij een aantal lezers de kans kregen om met de oud-reddingboot van Oostmahorn mee te varen naar het Lauwersmeer. Aldaar waren wedstrijden van 14 SKS-skûttjes en zeilpramen. De opgave was een verhaal te schrijven over de Gebroeders Luden en/of de zee. Op zaterdag 1 september werd met zeven NDC-lezers een tocht gemaakt door het Dokkumer Ee naar de voormalige Lauwerszee. Elk met een persoonlijke wens of verhaal.

door Lammert de Hoop

Pittig straatwerk

Voor NDC-lezer Durk van der Veen uit Twijzelerheide was meevaren op de Luden een droom. Medisch afgekeurd als grondwerker is hij nu door de week actief in vrijwilligerswerk en als chauffeur voor de verhuisdienst van Het Raderwerk in Buitenpost.

"Ik mei graach op it wetter weze, mar sels in boat sit der foar ús net yn. Om no sa tichtby op it wetter twa silerijen mei to meitsjen, de SKS-skûtsjes en de sylpreamen, is geweldig. 'De Luden fungeert tijdens de zeilpramenrace van regionale ondernemers als jurieschip en ligt midden op het meer bij de start/ en finishlijn voor anker. Als Jelle Bos van camping-recreatiebedrijf Lauwersoog met zijn snelle watertaxi even langsij komt, grijpen Van der Veen en dochter Bianca hun kans. De boot van Bos brengt hen temidden van de regatta met fanatiek zeilende pramen. Voor NDC-abonnee Ebbe van der Wal uit Zwaagwesteinde is het dagje Luden daarentegen vooral een dagje rust op het water. De hele bouwvakvakantie investeerde hij met vriend Talling in pittig straatwerk in de achtertuin. Een klus in tropische temperaturen en met tegels van 24 kilo per stuk. Echtgenote Hilja van der Wal sleepte voor beide mannen als beloning het tochtje met de Luden in de wacht.

Voor het echtpaar Kokmeijer uit Dokkum staat de Luden symbool voor de band van Dokkum en het wad. Ze wonen hier intussen al meer dan twintig jaar. Meevaren met de Luden was

een wens gewoon omdat we Dokkumers zijn, bij het wad wonen en daar heel trots op zijn", zegt Wiesje Kokmeijer. De Kokmeijers zijn zelf anderszins betrokken bij maatschappelijk 'reddingswerk'. De gepensioneerde natuurkundeleraar was een kritisch Pv/dA raadslid in het verleden en voerde menig actie voor milieu, energie en organisatie van beter onderwijs. Tegenwoordig zijn ze actief als zorgvrijwilliger in het ziekenhuis en penningmeester bij de actie "Red de Sionsberg".

Redding in de mist

Rinze de Vries uit Dokkum koestert als enige NDC-gast aan boord herinneringen aan het echte reddingswerk van De Gebroeders Luden. In 1971 was hij voorpagina nieuws. De noord-Nederlandse media berichtten over een nachtelijke reddingsactie van de Luden voor drie vermiste wadlopers. De Vries was met twee natuurvrienden, goed bekend met het wad, aan het vogelringen op Engelsmanplaat. "Us skuon en klompkes stiene dy jouns noch op 'e dyk by Wierum. De Wierumers wisten doe dat wy foar tsjuster net werom kaam wienen. Mei autoljochten op é dyk haw 'se fergees bisocht us bûtendyks te fynen", vertelt De Vries. Bij het ringen van kokmeeuwen waren de drie vogelvrienden plotseling overvallen door snel opkomende zeemist: "as in auto sa hurd kaam it op ús of". Een veilige route terug over het wad was levensgevaarlijk. Zonder marifoon (vergeten mee te nemen) en mobiele telefoon (bestond nog niet) was alleen afwachten in het reddinghuisje op de kaap van Engelsmanplaat wat verstandig was. Vuurpijlen in dichte mist hadden geen zin. De paniek op het thuisfront sloeg inmiddels toe. Door de Wierumer waarschuwing kwam gelukkig dezelfde nacht nog een succesvolle zoekactie van de Gebroeders Luden op gang. Het reddingswerk van de Luden doet Janny Faber - de Jong uit Oosternijkerk denken aan haar oud-buurman Klaas Toxopeus. Beroemd als schipper van de Insulinde, de voorganger van de De Gebroeders Luden als reddingsboot van het station Oostmahorn. Als klein buurmeisje op De Schans mochten Janny en andere buurtkinderen soms mee met Toxopeus als de Insulinde een zieke moest transporteren van het eiland naar de vaste wal. Een taak van de reddingboot in de jaren voor de komst van de trauma helikopter. Boot en reddingswezen maakten diepe indruk op Janny. De letters NZHRM op de gevel van het reddinghuis van Toxopeus op De Schans staan in het geheugen gegrift.